

S-a născut în 29.06.1952, la Turnu Severin. Studii comerciale la București (1979 - 1983). Atras de literatură încă din copilărie, va participa la concursurile de creație începând cu 1973, publicând diverse articole în presa locală, ca apoi să debuteze cu poezie în ziarul "Viitorul" - 1975.

Cele 77 de poezii scrise în tinerețe au trebuit să aștepte 25 de ani, până când să apară, în volumul "Călător la porțile timpului", Ed. Radical, Drobeta Turnu Severin, (1998). Aceste versuri au fost comentate favorabil de regretatul scriitor mehedintean Dumitru Dem Ionașcu. Obsesia călătoriei, în sensul bun al cuvântului, este continuată trei ani mai târziu, prin volumul "Călător printre oameni - 2001" și "Călător între cea și lumină" - 2004, ambele la editura la care a debutat. Poetul însă își dă cu adevărat măsura valorii sale în volumul "Călător pentru tine", Ed. TipoRadical 2006, volum prefăcut elogios de criticul literar severinean Eugen Măicăneanu și sintetizat printr-o frază elocventă de cunoscutul desantist '83 Mihai Rogobete: *Dan Robescu este copilul temeliei umane*". Între timp, versurile lui Dan Robescu mai apar în revistele de cultură "Amfitrion", "Caligraf", "Apolodor", "Climate literare", "Tibiscus", autorul câștigându-și un binemeritat loc în "Dicționarul personalităților mehedintene", elaborat de Virgil Tătaru (Ed. MJM, Craiova, 2006).

În 2008 obține premiul "Călător pe meridiane românești" (Uzdin - Serbia), iar în anul 2009 Premiul "Eminescu" la Festivalul Internațional de poezie "M. Eminescu", Drobeta Turnu Severin.

Din anul 2008 este membru al "Societății Scriitorilor Danubieni".

ISIDOR CHICET

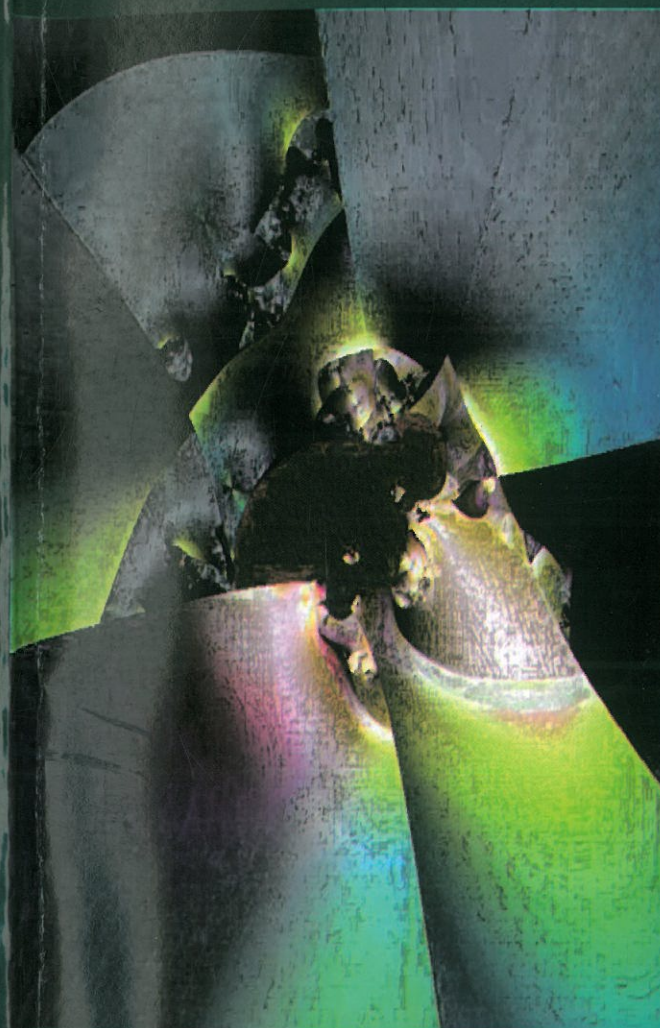
ISBN 10 973 - 9063 - 58 - 6

ISBN 13 978 - 973 - 9063 - 58 - 6

DAN ROBESCU

MAGUL

• DAN ROBESCU • MAGUL •

EDITURA LUMINA

DAN ROBESCU

MAGUI.

DAN ROBESCU

MAGUL

ALL RIGHTS RESERVED:
www.robescu.ro

EDITURA LUMINA

REDACTOR CARTE: FLORIAN COPCEA
TEHNOREDACTOR: ADRIAN DUMA
CORECTOR: LUCIAN FĂINIȘI

APĂRUT 2009. Bun de tipar 8 Iunie 2009
PREȚ DE CONTRACT + TL

TIPĂRIT LA IMPRIMERIA EDITURII LUMINA
Str. Anghel Saligny nr. 12 B
Loc. Drobeta Turnu Severin
e-mail mehedinti@agerpres.ro
telefon: 0252/325836; 0723/806431

ISBN 10 973 – 9063 – 58 – 6
ISBN 13 978 – 973 – 9063 – 58 - 6

POEZIA, CEA DE TOATE ZILELE...

Efuziunile lirice ale lui Dan Robescu sunt profund esopice, cu un subtext meditativ grav, sugerat prin mijloace relativ simple: *“În ochii mei, de-atâta dor/ Statui din piatră mută, cântă/ Iar visele în zborul lor/ Se-avântă, tot mai sus/ se-avântă//” (ÎN OCHII MEI).*

La o primă lectură versurile sale abordează marile teme ale existenței: iubirea, însingurarea și nu în ultimul rând perpetuarea vieții dincolo de călătoriile, posibile ori închipuite, către etern.

Sentimentele adânci, exprimate însă într-o formă oarecum telegrafică, ne obligă să descifrăm simboluri în majoritatea poeziilor sale tributare, în sens pozitiv, unui imprevizibil element creator, insolit: *“Lumina se frânge/ când stelele ard/ alături să-mi fie/ aș vrea/ trăitele amintiri/ deloc efemere/dar camera lasă/ un fel de tăcere/ și timpul se schimbă” (ÎNFRÂNGEREA LUMINII).*

Descopăr la Dan Robescu un talent autentic, viguros, care – de ce să nu o spun – n-a dat nici pe departe măsura sa adevărată, cauza fiind, mai ales, poetizarea tuturor ipostazelor în care poate fi “explicată” – ce altceva? – viața! Mărturisește poetul: *“Cea mai tristă zi/ va/ atunci/ când/ îți vei striga/ dragostea/ și nu îți va răspunde/ nimeni” (STRIGĂTUL NIMĂNUI).*

Poezia sa – construită uneori în dulcele stil clasic – exprimă necesitatea de a merge mai departe pe urmele trubadurilor de altădată care cu minuțiozitate s-au aplecat asupra a ceea ce reprezintă cea mai expresivă putere de evocare a universului creației – realitatea: *“Zăpezile de altădată/ Le mai păstrăm în noi și-acum/ Pe relele făcute scrum/ Rămase sufletului pată // (...) Dar nici putere nici magie/ Nu le preschimbă în noroi,/ A*

*nins frumos în amândoi/ Și numai Dumnezeu o știe.// O
lacrimă ni le păstrează - / Zăpezi de gând, care visează”
(ZĂPEZI DE GÂND).*

Într-un atare context, Dan Robescu, cu o tenacitate explicabilă, sacralizează “banalitățile” la care, se pare, experimentalistii au renunțat (nejustificat) de teama de a nu repeta discursurile poetice ale înaintașilor. Tocmai în acest curaj de a-și susține clasic programul său modern, constă originalitatea lui Dan Robescu.

Fără îndoială, poetul este un partizan al apărării valorilor spirituale perene. El ne cucerește pe deplin prin sinceritatea totală și monologul spiritual propus, arătate aproapei, meleagului natal, femeii, zilelor și morții. Nu vom încheia fără să mai mărturisim că el este, în refugiile sale discrete, deseori doar aluzive, fin sugerate, un mag pribegind în căutarea timpului irosit în întreprinderea de a “negustori” cuvinte. Cu riscul de a mă repeta, o spun: poezia lui Dan Robescu ne incită la o sisifică meditație asupra vieții: “Există/ multe bucurii/ în viața/ unui om/ dar/ cea mai aleasă/ dintre /ele/ este/ atunci/ cred// când lumina-ți trece pragul”(CÂND LUMINA-ȚI TRECE PRAGUL).

MIHAI CIMPOI

Din volumul
CĂLĂTOR LA PORȚILE TIMPULUI
(1998)

OGLINDA PLOII

Octombrie, cernit pe străzi,
Așterne pete de oglinzi
Privindu-le nu te grăbi
Tristeții, mâna să-i întinzi

Lumea pe care ți-ai dorit-o
În gândul tău, nu mai există?
Nu-ți pierde visul în oglinzi
Oglinzi de ploaie nu rezistă.

Ești lângă mine, cade ploaia
Ne reunește așteptarea
Zâmbind cu lacrimi, ochii tăi
Plătește ploii, întristarea

Colind pe străzi, întind o mână -
Întinde mâna să mi-o prinzi
Octombrie, cernit, pe străzi,
Așterne pete de oglinzi.

NICIODATĂ

Niciodată
n-ai spus
că ți-e dor de ascuns,
de lumini care mor.

Am crezut că e vis.

Dar să nu crezi vreodată
Că de lacrimi purtat
N-am știut ce doreai

Suntem numai noi doi
Suntem noi
și vor fi
pentru noi și copii

Poate nici nu știai
Poate nici n-ai să știi.

CĂRAREA VIETII

E – adevărat,
că – ntreaga viață
n-o poți cuprinde doar cu vorbe.
Cărările ei nesfârșite
duc undeva – unde-i posibil
ca nimenea să nu ajungă.

Într-o-nșorită dimineață,
pornii pe una din cărări
În față-mi de nisip oceanul
mi s-a deschis
și nesfârșit
era de mare
sub ochii mei întrebători.
Ocean de oameni
și de fapte,
de vis,
speranță
și-mplinire,
mă-nvăluie să mă cuprindă.

Unde cărarea mea va duce?
Pe unde pași-mi voi purta
Ca-n drumul meu să pot ajunge
Să întâlnesc cărarea ta?

PREȚUL PERLEI

„Adevărul are astăzi prețul perlei
și fără îndoială
frumusețea strălucirii ei”.

Când știi că adevărul e o perlă,
Ce-n scoica timpului e căutată
Nu știi de ce mai merită ca tu
Un trist pescuitor, născut odată
Și dispărut de mii și mii de ori
Să poți să crezi în strălucirea ei vreodată.

.....
Să-ți cauți perla timpului în tine
Chiar de nu-i nimeni ca să o găsească
Căci timpul trece pentru toți, dar vine.

ACTORUL

*„Aceleia care,
a știut să privească,
dincolo de zâmbitoarea mască cotidiană”.*

Zâbind, numai în ochi purta
Tristețea lui ca pe o taină,
Ce nimănui n-o arăta
Purtând a veseliei haină.

Când ochii lor s-au întâlnit,
Ea a-nțeles atunci rolul
Și printre gânduri a șoptit:
„Ce trist zâmbește azi actorul”!

JOCUL IUBIRII

Noi am jucat un joc
De care oamenii își spun c-a fost
Întâiul rost din viață fără rost
Când flăcările scrum strâng la mijloc.

Noi am jucat un joc
Pe care-l joacă fiecare om
Dintotdeauna, tot așa cum frunza
Se joacă-n ramul fiecărui pom.

Noi am jucat un joc
Ce astăzi doar de noi e amintit
Nimic din tot ce-a fost n-a mai rămas
Suntem prezentul jocului sfârșit.

ÎN VIITOR

Când legea amintirilor recheamă
Iubirea noastră timpul s-o revadă
De nu dorim, noi ne vom întâlni
Cu totul absolut întâmplător pe stradă.

Ce gravi vom fi
Dar poate vom spera
Că ce a fost deplinul înainte
Înseamnă azi trecutul readus
La marginea străinelor cuvinte.

Și vom pricepe numai la plecare
Cuvântul nerostit, ce-aduce vestea:

Atât a fost, dar s-a sfârșit povestea.

ÎN OCHII MEI

În ochii mei, de-atâta dor
Statui din piatră mută, cântă
Iar visele în zborul lor
Se-avântă, tot mai sus
se-avântă.

POARTĂ VISULUI BĂTRÂN

Hoinar la geam, îmi bate vântul
În seara toamnei de acum
Îmi caut de-nceput cuvântul
Ca să pornesc cu el la drum.

E doar o simplă întâmplare
Ce vreau să spun acum, dar iată
Pe toată strada adormită
Doar o fereastră-i luminată.

Sunt doi bătrâni, pe care anii
I-au pustiit așa cum vântul
De toamnă, scutură castanii
.....
Dar încotro mă duce gândul?

Nu le mai calcă nimeni pragul...

Și toate acestea ce înseamnă?
Din toate, câte ne rămân?
Să bată, nimeni nu se-ndeamnă
La poarta visului bătrân.

STRĂINII NOPTII

Cu fiul ei alături sta
La colțul străzii, pe pământ.
Dormeau.
Și nimeni nu știa
De unde vin, și cine sunt.

Gânduri întregi mă năpădeau
Privindu-ți blândă, fața ta;
Pe noi acasă ne-așteptau,
Pe ei, nimeni nu-i aștepta.

Unde s-au dus când s-au trezit?
Cine-ar putea acum să spună?
Când zorii lumii s-au ivit,
S-au dus cu noaptea împreună.

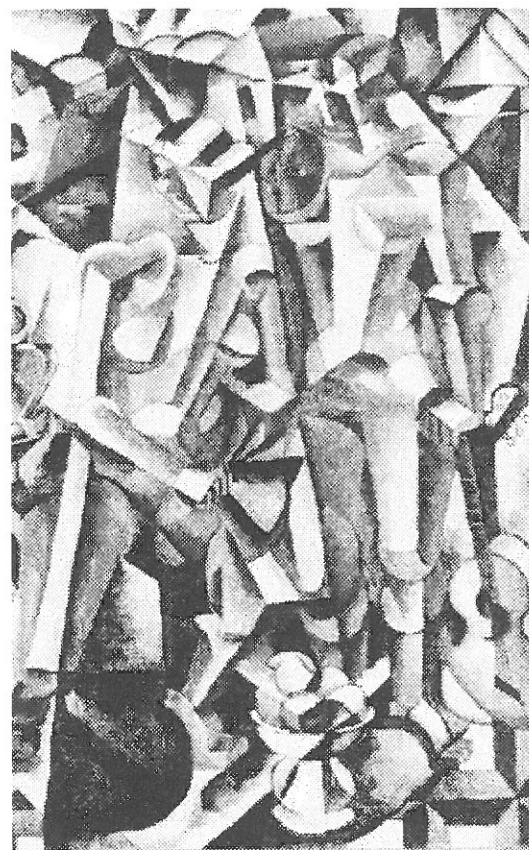
O STEA, RĂMÂI

Când ochii gândului ating,
Îmi spun de clipă-nfiorată:
Doar iubirile se sting,
Stelele nu mor niciodată!

Trec anii, însă ele sus
Nepăsătoare când se cern
Atâtea lumi, către apus
Veghează pe un cer etern.

Adeseori, când vin zâmbind
Cu-a lor lumină de departe,
Eu le privesc cum se aprind
Lumină, nimănui să poarte.

La gândul dorului dintâi,
Ce nu e despărțit de tine
Pe cerul timpului rămâi,
O stea, ce strălucește-n mine.

Din volumul
CĂLĂTOR PRINTRE OAMENI
(2001)

CĂLĂTOR PRINTRE OAMENI

Totul a început
când au reapărut
în viața lui
florile de câmp.

A tresărit.
Erau de mult uitate.

...Și a plecat
împreună cu ele
să-și caute –
călător printre oameni –
dimineața pierdută.

CÂNTEC DE SIRENE

Aș vrea să cred că nu e întâmplare
Că sufletește mai primim amenzi,
Parcă de undeva ne vin comenzi
Să nu mai risipim din ce ne doare;

Ne-am înrăit și relele ne frâng
Când banul ne pătează sentimente
Prin lipsa lui, propuneri indecente
Ne mutilează suflete ce plâng;
În fiecare zi, harababura,
Ne-ncremenește, parc-am fi statui,
Copiii doinei, azi ai nimănui
Nu ne sfiim s-avem pe față ura.

Încearcă timpul cu porniri viclene
Amăgitorul cântec de sirene...

DOR DE SEVERIN

Să-ți fie dor de Turnu Severin
E ca și cum îți este dor de tine,
Străjerul Daciei purtând cum se cuvine
Cununa lui Traian în nou destin;

Dar luptele menite-n timp să doară
Au semănat în urma lor morminte
Pe care-au înflorit în zori cuvinte
Vorbite românește-ntâia oară;

De-aici cuvântul DOR ținut aproape
De inimă, plecă înspre Moldova,
Către Ardeal, în Dobrogea, dar slova
Uniți ne strânse lacrimă-ntre ape.

Cu dor de Severin, când se oprește,
Și Dumnezeu vorbește românește.

ZĂPEZI DE GÂND

Zăpezile de altădată
Le mai păstrăm în noi și-acum
Pe relele făcute scrum
Rămase sufletului pată;

Otrava gândului amar
Pe care viața ni-l dă rest
Încearcă, printr-un ultim gest,
Să le topească în zadar,

Dar nici putere nici magie
Nu le preschimbă în noroi,
A nins frumos în amândoi
Și numai Dumnezeu o știe.

O lacrimă ni le păstrează –
Zăpezi de gând, care visează.

FLACĂRA ANILOR

Acum, când dureros a nins
Cu alte ierni în fiecare,
Privim furați prin depărtare
La flacăra ce nu s-a stins;

Miracol nu-i că arde încă,
Vreascuri de dor ce o mențin
Iau foc puțin câte puțin
Aprinse-n noi ca o poruncă;

Povară pentru ani și chin
Văpaia să o domolească
Și lacrimi pot s-o întetească,
Și anotimpuri care vin.

Nimic nu poate s-o atingă
Și-i prea târziu să se mai stingă...

NE PLEACĂ PRIETENII

Ne pleacă prietenii pe rând,
Dar tot cu fața către noi
Uitând de simplu "amândoi"
Grăbind parcă acel "curând";

Ne pleacă prietenii prea des
Cu taina lor ca o comoară
Nespusă, parcă să ne doară
Că prea a fost de ne-nțeleș...

Ne pleacă prietenii când vor
De parcă n-ar ști că ne pasă,
Ce rău nerezolvat ne lasă
Că nu mai știm de grija lor.

Ne pleacă prietenii mai sus
De viața ce ni i-a adus.

FILE DE CARTE

Noi suntem două file dintr-o carte
Prin înțeles legate, dar alt drum
Păstrându-și frumusețea și acum
Într-un noian de timp ce ne desparte;

Cu perfidie ne-a îndepărtat
Lăsându-ne tristețea bogăție,
Povară sufletului să ne fie,
Speranța visului nedrept prădat;

Rămânem două file-adevărate
De viață, regăsite în roman
Citit de ochi uimiți privind în van
Încremeniți de-atâta nedreptate.

Alese file cu-n destin aparte
Menite dureros să stea departe...

NU ȘTIU DE CE

Nu știu
de ce-ți mai spun
că ești frumoasă,
când zorii mei
răsar
dinspre apus,
când toamnei
primăvara mea
s-a dus
și altă primăvară
mă apasă...

POEM PENTRU MAMA

Ne-ai dăruit întreaga viață
din anotimp
spre anotimp
și mândru sunt
că ne-ai dat totul
fără să vrei
nimic
în schimb

BOMBOANELE COPILĂRIEI

Tata
în loc de bomboane
ne-a adus cărți
și de atunci
nu știu de ce
toate bomboanele primite
vreodată
cu gândul copilăriei
au gust de carte
și dulcea taină
a tăcerii lor...

PE CINE AȘTEPTȚI

Pe cine aștepți,
străinule,
privind atât de departe?

Tu nu știi
că păpușa ta,
iubita ta,
cu zâmbet pe buze
are lacrimi în ochi?

Au întristat-o
gânduri străine
care nu au crezut
că iubirea voastră
are
un singur cer
o singură inimă
și tot atâtea stele.

Nu au crezut
și au rămas stingheri
de-atâta dragoste.

HOȚUL DE VISE

Sunt hoți de vise în oraș-
își spune lumea-nfiorată.

Inchid ferestre,
închid uși
să nu le intre hoții-n case
și visele să nu le fure.

Dar eu eram de mult intrat...

Privindu-ți chipul așteptat,
dormeați,
iubirea mea furată.

Dar mie parcă nu-mi mai pasă
Ți-am luat tristețile din gând
tăcut
și am plecat acasă...

ÎNFRÂNGEREA LUMINII

lumina se frânge
când stelele ard

alături să-mi fie
aș vrea
trăite amintiri
deloc efemere

dar camera lasă
un fel de tăcere

și timpul se schimbă

LUPII

În aparență
se înțeleg foarte bine
și împreună
liniștea dimprejurul lor
o prefac în furtună.

Oamenii nu-i iubesc.

De aceea,
când cineva din afara lor
aruncă un strop de sânge
fără temei,
lupii
se sfâșie
între ei.

LA MASA ANILOR

Ne încearcă timpul, anii vin spre noi
Și-n loc să ne-aducă ne tot fură,
Dar sunt prea tineri să ne ia-napoi
Seninul și albastru de pe gură;

Prieteni ni-i facem, dacă vrem așa
La masa noastră câți mai mulți să vină,
Eu ți-i trimit în straie de lumină...

Să-ncepem, așadar, de ziua ta!

ȘI CEASUL ÎȘI VEDE DE DRUM

Nu caut la clipa ce vine
Îmi caut în mine ascuns
Zâmbind, dar cu sufletul plâns
Ceva ce mă leagă de tine

Și strig amintirile toate
Dar nu mă aud ce le spun
Încerc să le țin –
Ne se poate!

Și ceasul își vede de drum...

APROAPE DE SUFLET

Eu cred că harta lumii-i o părere
Lăsând să plângă granițe-ntre noi,
Deopotrivă-i teamă și durere
Când peste ea sunt lacrimi și noroi;

O mână a-nceput dezastrul
Și nu e demn ca mâna să o-ntinzi
Când pleacă bucuriile din case
În trista Serbie fără colinzi...

METAMORFOZE

Lumini se-aprind, lumini se sting,
Nu-s toate candelile cerești
Dar, sigur, între ele ești
Lumina mea, să te disting;

Doar ziua ești cum gândul vrea,
Te schimbi apoi în dor de seară
Și-mi lași priviri, să nu mă doară,
Discrete, ca și viața ta.

INSCRIȚIE PE GEAM

La ceasuri sigure de-acum
Urmând chemărilor din noi
Lumină pentru amândoi
Redeșteptăm știutul drum;

Și câte ne avem de spus
Rămân în noapte-amalgam
Ștearsă inscripție pe geam
Scrisă tăcerilor de sus.

PRIVIRI

Dacă pleci din viața mea o clipă
Ziua pare frântă-n calendar,
Dar mi-ai prins la mână timpul iar
Să-i însemn nedreapta lui risipă;

Însă orele se trec să vii,
Poarta lor e încă descuiată
Când, uitând ce nu mai vrei să știi
Vrei să mă privești încă odată...

FĂRĂ TINE

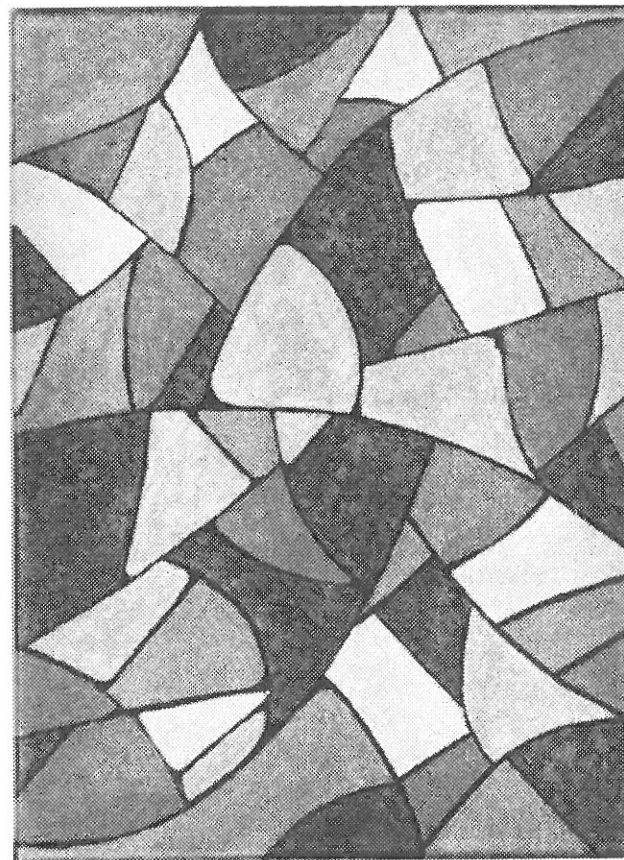
Fără tine nu mai sunt ninsori.

Le-am numit în lipsa ta zăpadă
Care plânge fără să ne vadă
Pașii omenești, prea trecători.

Îți aduc în dar luciri pe umeri,
Prinse-n gene, zâmbet sau privire,
O neașteptată mântuire
Cu uimiri ce încerci să numeri;

Și ne regăsim în amintire
Tot îmbrățișați, cu ele-n gând
Pizmuiți că ani ce vin la rând
Nu vor însemna o amăgire;

Le păstrăm vieții noastre rost
Ca o iarna care n-a mai fost...

Din volumul
CĂLĂTOR ÎNTRE STEA ȘI LUMINĂ
(2004)

CÂND PLECI

În fiecare zi te-aștept
Povestea mea adevărată
lumină
îndrăzneț furată
din raza timpului nedrept

Și cred că știu ce va urma
după privirea sărutată
când pleci
de fiecare dată
îmi lași ceva din viața ta

IUBIRE DE ABANOS

Iubirea mea
de abanos
Mi-e dor,
Mi-e dor de tine
ca de-o veste
bună
Mi-e dor de tine
ca de-un gând
frumos
Ce nu mai știu
cuvintele
să-i spună

NIMENI

Nimeni
nu știe
că fac parte
din viața ta.

Doar tu
și înțeleapta tăcere
dintre noi.

ULTIMA DORINȚĂ

Stau
în fața plutonului
de execuție
și gloanțele
sunt
clipe
ore
zile
sau poate ani
de întuneric

O ultimă dorință?

“Lumina ta!”

ÎNȚELEGERE TĂCUTĂ

Privim
amândoi
aceleași tristeți
și bucurii
Dar
nu ne spunem
nimic

Aparțin altora.

SURÂSUL NEMURIRII

De ce
crezi
că mâine
nu vom mai fi?

Prin gândul
meu
ți-am dăruit
surâsul nemuririi.

FĂRĂ DRAGOSTE

Totă lumea
se veselea
numai tu
nu

De atunci

oriunde s-ar afla

locul
se numește

casa
în care nu locuiește
nimeni

FOTOGRAFIA

Cândva
această imagine
a suferit
și s-a bucurat
alături
de tine

Dar
peste tot acest
zbucium
de viață
au rămas
doar tăcerea
din fotografie

și liniștea
unei biblioteci

ACEEAȘI VARĂ

Eu cred că liniștea-i absurdă
Când frânge drumul între noi
Tăcerile din amândoi
Cu întuneric ne inundă

Ne căutăm un fel de vină
Și ne privim cu ochi uimiți
Care-nțeleg nedumeriți
Ce frig e fără de lumină

Privesc înspre necunoscut
Și nu-nțeleg de ce mă doare
Când pleacă păsări călătoare
Spre visul lor mereu știut

Din drumul lor cu dor de seară
Păstrăm în noi aceeași vară

INVENTATELE NINSORI

Cât mi-am dorit să fie cineva
Să-mi știe gândul sau să mi-l dorească
Cu bucuria lui să mă-nsoțească
Și să-l consider drum în viața mea

Aveam nevoie de curaj să văd
Că viața nu-i nebună întâmplare
Sau aparență care zilnic doare
Cu întâlniri în care nu mai cred.

Și iată că aleasă de credință
Cu îndrăzneala celui ce-a dorit
Îmi pot primi răsplata în sfârșit
Și dovedesc râvnita biruință

De-acum să se-amăgească visători
De vor, cu inventatele ninsori

APROAPE HAIKU

Cele
mai frumoase
clipe

sunt

așteptările
din noi

STRIGĂTUL NIMĂNUI

Cea mai tristă zi
va fi
atunci

când
îți vei striga
dragostea

și nu îți va răspunde

nimeni

CU TINE-N GÂND

Înconjurat de beznă ca un frig
Îndurerat că nu te pot vedea
Cutreier fără rost prin lumea mea
Împovărat că nu pot să te strig

Bizare chipuri ce mă întâlnesc
Sunt parcă fade bucurii uitate
Le știu pe nume dar le șterg pe toate
Visând un chip ce nu-l înlocuiesc

E bine așa, dar clipele le știu
Sunt iluzorii pentru ce va fi
Himere care nu mă pot opri
Să vin în viața ta dintr-un pustiu

Într-un târziu, luminile, pe rând,
Se sting în noi, și-adorm cu tine-n gând

LUMINA DE CASTANI

Astă noapte
ți-au zâmbit
din castani
lampioane albe
Nimeni
nu știe
că le-am aprins
să-ți lumineze
drumul
din primăvara iubirii

Doar tu,
și diminețile fără mine

OAMENI FĂRĂ ADRESĂ

Au venit...
...au plecat

ACEEAȘI LUMINĂ

Lumina vine către noi
undeva pe pernele somnului
când umbrele serii
iau drumul ninsorilor
atâtor gânduri din deplina iubire
numai de noi știută
acum

indiferent de ne-au știut anotimpuri

LUMINA DE PAȘTI

Au înflorit castanii peste rând
Să le trimită celor dragi lumină
Să poată bucuria lor să vină
Să stea cu noi în clipele din gând

Au înflorit și ne zâmbesc frumos
Și suntem mai curați la chip și minte
De Paști avem lumina dinainte
Cu amintiri ce ne iubesc duios

Și din puținul nostru luminat
Mai dăm cu gândul bun și-n altă parte
Să ne păstrăm acum prin gest aparte
Recunoștință celor ce ne-au dat

Lumină peste tot, lumini de bine
Lumini în noi, lumină de la tine

DACĂ PLECI

Dacă pleci
am să aștept
numai clipa
amândurora

Fiecare
izbândă
lasă
inimii
pecetea ta

REGINA TIMPULUI

Când vei vedea vreo ființă obosită
De griji, de drum sau de viață lungă
Să nu-i permiți tristeții să te-ajungă
Și să-ți păstrezi privirea liniștită

Nimeni nu poate ști de ce suspină
A fost sau poate nu a fost de vină?
A jinduit că nu a fost regină?
E viața mașteră cui nu se-nchină?

Nimic de judecat din toate – aceste
În tine stă și binele și răul
În tine e lumina dar și hăul
Și numai tu știi care drum îți este

În gândul tău nu-i partea ei de vină
Zâmbește timpului de-ai fost regină

MAI FRUMOS DECÂT IUBIREA

Între noi
doi
nu cred
că e iubire

e ceva
mai frumos

CÂND LUMINA-ȚI TRECE PRAGUL

Există
multe bucurii
în viața
unui om
dar
cea mai aleasă
dintre
ele
este
atunci
cred

când lumina-ți trece pragul

POARTA VISULUI

Există lucruri care nu se spun
Care rămân în noi ca nestemate
Fără de care însă nu se poate
Cununa bucuriei să-mi adun

Există lucruri care le-am trăit
Și care le-am visat în doi odată
Pe care timpul mi le-a împlinit
De câte ori am redeschis o poartă

Acolo numai eu știu să mă-ntorc
Și să mă regăsesc cu dor de bine
Și poarta o deschid să te-ntâlnesc
Să mă păstrez alături de tine

Și cum nimic nu e de ne-nțelese
Spre poarta visului privesc ades

SOMNUL LUMINII

Lumina mea de peste zi
Ce faci durerea să nu doară
Tu vii în fiecare seară
Lumină gândului să-mi fii

Un ultim gest
Un ultim dar
Izvorul inimii străluce
Să-mi fie nopții
Lampadar

Lumina pleacă să se culce

Dar mâine vine iar

Și iar...

DRUMUL SPRE LUMINĂ

Când mamele noastre
ne-au născut
ne-au păstrat
în suflet

dar

ne-au urat
în gând
să găsim
singuri
drumul
spre lumină;

de aceea
te aștept
lângă mine:

să-l găsim
împreună

CEL MAI LUMINOS SURÂS

Lumina
pe care
mi-o dăruiești
îmi spune
că ești
parte
din sufletul
meu
dar cred
că nu te-am
iubit
niciodată
mai mult
decât
atunci
când ochii
tăi
au avut
cel mai luminos
surâs
din culoarea dimineții

LUMINA DE LÂNGĂ TINE

Privești
vacarmul unei zile
la oameni
cu diferite
chipuri
dar

eu

nu sunt
nici cel care promite
nici cel care minte
nici cel care visează
eu
sunt
prin gândul
meu
și prin lumina
ta

lumina de lângă tine

ROCHIA DE CUVINTE

Ți-am dăruit o rochie de cuvinte
Cum nici-o doamnă n-a purtat vreodată
Și bucuria nu e încheiată
De ani, ce vor veni să te alinte

Ți-am dăruit-o pentru că aleasă
De tot ce multora lipsește-n viață
Ai fost lumina mea de dimineață
Și seară deopotrivă de frumoasă

Și-n lume-n care totul nu e bine
Ca semn de prețuire ce ne-am dat
Și așteptărilor ce le-am aflat
Te voi păstra alături de mine

De-acum prin ea rămâi un om aparte
Și fără ea, luminează într-o carte

Din volumul
CĂLĂTOR PENTRU TINE
(1998)

DACĂ TE IUBESC

Dacă
te iubesc
frumos?

Întreabă
clipele
care
trec

pentru tine

ULTIMA CLIPĂ

În
ultima
clipă

rămân
cu noi

doar amintirile frumoase

STEAUUA NORDULUI

Lasă-mă să te iubesc frumos
Să nu ne disprețuiască anii
Vorba mea să-ți fie de folos
Lasă-mă să-ți ningă-n gând castanii

Lasa-mă să te iubesc mai mult
Fără sărăcia din culise
Ce ne mută sufletu-n urât
Și ne uită-atât de multe vise

Lasă-mă să te iubesc senin
Fără ploi și vânturi în rafale
Să-ți rămână SUFLET din furtuni
Și să-ți las lumină vieții tale

Lasă-mă să fiu în clipa grea
Steaua Nordului în viața ta

ABSENȚA TA

Dor-
am
numit
absența ta

fără tine
iau aminte
la
izvorul

părerilor de rău

AMINTIRI ALESE

Dăruiește
apropierii
noastre

amintiri alese

flacăra
ivită
lângă
inima mea

păstrează frumusețea ta anilor

RĂSPALATA VIEȚII

Nimic și așteptarea rămâne-n perspectivă
răspalata existenței
apare
în derivă

Când pentru munca vieții
(Ce trist
că e așa !)

Aștepți un an
de zile

ca să primești ceva

RAIUL DIN NOI

Lasă-te iubită doar frumos
Lasă-te iubită fără farse
Să-ți rămână gând de abanos
Peste toate gândurile arse

Lasă-te iubită, nu risca
Verile se duc în amintire
Către toamne, ca o presimțire
Că a fost nedreaptă viața ta

Lasă-te iubită cât mai drag
Anilor să nu le fii povară
Cu tristețea ta ce ne măsoară
Iernile ce nu ne bat în prag

Lasă-te iubită într-un rai
Pământesc, ce numai tu îl ai

SEARA DARURILOR TALE

O seară fericită, fără umbre
Nu-mi pasă de nimic și n-am de ce
Te știi iubirea mea și știi cum e
Și prea departe-s gândurile sumbre

Aproprierea ta îmi face bine
Și nu-mi pasă de rele ce gândesc
Ești noaptea bucuriei care vine
Cu tine-n gând, cu tine mă trezesc

Ce calde-s toate, mâna ta mi-arată
Și stele pământene dacă vrea
E minunat să fii iubirea mea
Și seara asta pare mai curată

Un zâmbet luminează chipul tău
Și tot ce-ți aparține e al meu

STĂPÂNII PLANETEI

O gură de mâncare...
... și-o vorbă bună

CALEAȘCA CERULUI

Ne vom întoarce
soli
ai luminii noastre

Spre a porni
iubirilor
cărare

Purtați de-o lectică
prin zări
albastre

Caleașca Cerului...

sau Carul Mare

DOR

Numele meu
este începutul
numelui tău

Împreună
ele sunt clipa
dintâi
a unui
drum
care
anulează
sfidează
leagă
nesocotește
sau uită

depărările

PARADOX

Depărându-ne chiar
anii
ne vor
apropia

Frumusețile
indescifrabile
lăsate de acum
inimii

pustiesc depărările

SENINUL AMÂNDURORA

Încerc o clipă fără tine
Și simt că-mi este frig deja
Nu fără tine-i lumea mea
Și-n gând durerea se menține

Îmi par deodată toate-n plus
Haotic toate-mi stau în minte
Și parcă nu mai am cuvinte
Și nu mai e nimic de spus

Tăcerea pare plumb sau ploi
Nedreaptă pare viața mea
Colind ca un intrus prin ea
Să trec pustiul dintre noi

În dar m-așteaptă ochii tăi
Seninul pentru amândoi

VA FI ALTĂ ZI

Și n-am să-ți văd
ninsoarea
din păr

Dar
tu
ai să te bucuri

că știu
de ea

ROSTUL VIEȚII

Când
te trezești
dimineața

și știi
când cineva
drag

se gândește
la tine

ai un rost

GREU DE GĂSIT

Sunt
greu de găsit

și
dacă
vrei
să mergi
pe urmele
mele

îți trebuie

pantofi curați

NEÎNȚELEGERE APARENTĂ

Ce ciudat ninge!

Fulgii par certați definitiv
și puritatea lor
păstrează distanța

ca mai apoi
ca mai apoi să-i regăsim

cu privirile noastre uimite

aproțiați
atât de aproțiați
cuminți și îndrăgostiți ca un rost
pentru a acoperi parcă
împreună

toată tristețea pământului
Și ninge...
Ninge frumos!
Cred că ninge
din gândurile noastre

DINCOLO DE NOI

Dacă
ai
numai
amintiri

fără
iubire

lasă
inutilitățile:

privește dincolo de noi

SĂ FII IUBIT

Să fii iubit și respectat îți dă
Un semn de minunată împlinire

Demn, pentru tine timpul parcă stă
Să-ți dovedească liniștea din fire

Și-atunci nimic nu-ți pare mai prejos
Decât mărunta pizmă omenească
Ce dăinuie ca răul să domnească
Cu lacrimile fără de folos

Și uiți de toate, vrei mereu ceva
Și vezi seninul clipei care vine
Când lași tristețea sorții, undeva
Și crezi în tot ce-i bun, și crezi în tine

Și nici un gând meschin nu te mai doare
Când reprezinți un rost și ești valoare

CÂND GÂNDUL TĂU ...

În seara asta voi veni la tine
Și nu pierd timpul rătăcind pe drum
Să uit cuvintele să ți le spun
Frumoasa mea, dorința mea de bine

Tu ești minunea unui câmp dorit
Cu flori albastre și cu flori de mac
Cu ochi ce mă-nțeleg și atunci când tac
Povestea cu finalul fericit

Tu ești oglinda mea interioară
Răspunsul bun dat fiecărui rău
Tu ești seninul și curajul meu
Și doar tristețea ta vreau să mă doară

Doar te privesc în ochi și nu mi-e greu
Când gândul tău dorește gândul meu

ROSTUL IUBIRII DE-O ZI

Nu pot să spun
că n-am iubit cu ziua
Și nici nu spun
cât de folos mi-a fost

Și dacă toate-n lume
au un rost
Ne spune ploaia
într-o zi de post

DOR RĂSPICAT

Mi-e dor de tine, greu, intens
Albastru, verde, mov sau gri
Mi-e dor de tine ca de-o zi
În care totul are sens

Mi-e dor să-mi spui, să-ți spun, să fac
Din dragoste sublimul țel
Iar tu să îmi răspunzi la fel
Să mă înveți să-ți fiu pe plac

Mi-e dor de vorba ta în doi
Sau de tăcerea ta mi-e dor
Să simt că greul e ușor
Și uit povara de nevoi

Mi-e dor de tine răspicat
Mi-e dor de tine imediat

BATE VÂNTUL PESTE NOI

Să ne respectăm
dorințele

ca pe noi
înșine

Suntem flori de câmp

Bate vântul peste noi...

și nimeni
nu mai știe
nimic

LA BAZA APELOR

La baza apelor
sunt flori de tei
La baza apelor
sunt ochii tăi
La baza apelor
sunt flori de măr
Zâmbet
pe chipul tău și adevăr
La baza apelor
sunt amintiri
La baza apelor
sunt împliniri
La baza apelor
ești dorul meu
La baza apelor
ești tu și eu

ACUARELĂ

Stăteam la masă
cu străini
care ne cunoșteau
dar
care
nu mi-au spus cât te iubesc

Ai venit tu
să-mi spui

Aveai în ochii
strălucirea
soarelui

Am plecat cu ea

SĂRBĂTOARE ÎN GÂND

Nimic
nu
ne
poate
despărți;

ne-adună
sărbătorile

LUMINA DINTRE NOI

Pentru
tot
ce
i-am dăruit
vieții

și pentru
cei
ce
nu
ne-au cunoscut

știm
ce ne păstrează

împreună:

lumina dintre noi

NUMELE TĂU

Discret
am dăruit
numele tău
anilor

Fiecăruia
i se va adăuga
lumina
inimii

pentru tine

CUPRINS

Din volumul
CĂLĂTOR LA PORȚILE TIMPULUI
(1998)

Oglinda ploii /	8
Niciodată /	9
Cărarea vieții /	10
Prețul perlei /	11
Actorul /	12
Jocul iubirii /	13
În viitor /	14
În ochii mei /	15
Poartă visului bătrân /	16
Străinii nopții /	17
O stea, rămâi /	18

Din volumul
CĂLĂTOR PRINTRE OAMENI
(2001)

Călător printre oameni /	20
Cântec de sirene /	21
Dor de Severin /	22
Zăpezi de gând /	23
Flacăra anilor /	24
Ne pleacă prietenii /	25
File de carte /	26
Nu știu de ce /	27
Poem pentru mama /	28
Bomboanele călătoriei /	29
Pe cine aștepți /	30
Hoțul de vise /	31
Infrângerea luminii /	32

Lupii / 33
 La masa anilor / 34
 Și ceasul își vede de drum / 35
 Aproape de suflet / 36
 Metamorfoze / 37
 Inscripție pe geam / 38
 Priviri / 39
 Fără tine / 40

Din volumul
CĂLĂTOR ÎNTRE STEA ȘI LUMINĂ
 (2004)

Când pleci / 42
 Iubire de abanos / 43
 Nimeni / 44
 Ultima dorință / 45
 Înțelegere tăcută / 46
 Surâsul nemuririi / 47
 Fără dragoste / 48
 Fotografia / 49
 Aceeași vară / 50
 Inventatele ninsori / 51
 Aproape haiku / 52
 Strigătul nimănui / 53
 Cu tine-n gând / 54
 Lumina din castani / 55
 Oameni fără adresă / 56
 Aceeași lumină / 57
 Lumina de Paști / 58
 Dacă pleci / 59
 Regina timpului / 60
 Mai frumos decât iubirea / 61
 Când lumina-ți trece pragul / 62
 Poarta visului / 63
 Somnul luminii / 64
 Drumul spre lumină / 65

Cel mai frumos surâs / 66
 Lumina de lângă tine / 67

Rochia de cuvinte / 68

Din volumul
CĂLĂTOR PENTRU TINE
 (1998)

Dacă te iubesc / 70
 Ultima clipă / 71
 Steaua nordului / 72
 Absența ta / 73
 Amintiri alese / 74
 Răsplata vieții / 75
 Raiul din noi / 76
 Seara darurilor tale / 77
 Stăpânii planetei / 78
 Căleașca cerului / 79
 Dor / 80
 Paradox / 81
 Seninul amândurora / 82
 Va fi altă zi / 83
 Rostul vieții / 84
 Greu de găsit / 85
 Neînțelegere aparentă / 86
 Dincolo de noi / 87
 Să fii iubit / 88
 Când gândul tău ... / 89
 Rostul iubirii de-o zi / 90
 Dor răspicat / 91
 Bate vântul peste noi / 92
 La baza apelor / 93
 Acuarela / 94
 Sărbătoare în gând / 95
 Lumina dintre noi / 96
 Numele tău / 97